

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Svzn/1/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200467
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5014200467.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Okresná prokuratúra Žilina, Moyzesova č. 20, 011 56 Žilina, proti odporcovi: Mesto Žilina, Námestie obetí komunizmu 1, 010 31 Žilina, o návrhu na vyslovenie nesúladu Všeobecne záväzného nariadenia mesta Žilina č. 3/2011 zo dňa 30.05.2011, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/74/2014-74 zo dňa 18.03.2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/74/2014-74 zo dňa 18.03.2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 21S/74/2014-74 zo dňa 18.03.2015 Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) v zmysle § 250zfa ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vyslovil nesúlad čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 1, 2, 3, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 4 ods. 1, 2, 4 písm. c/, d/, čl. 5 ods. 1, 2, 3, čl. 6 ods. 1, 2, čl. 7 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 8 ods. 1, 3 Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Žilina č. 3/2011 zo dňa 30.05.2011, v znení Všeobecne záväzného nariadenia č. 14/2012 zo dňa 18.06.2012 o chove, vodení a držaní psov na území Mesta Žilina s ust. § 4 ods. 3 písm. g/, n/, s ust. § 6 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., s ust. § 1, § 2, § 3, § 4, § 5, § 6, § 7 zákona č. 282/2002 Z.z. a ust. § 22 ods. 9 zákona č. 39/2007 Z.z.. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie žiadajúc rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že návrh sa v celom rozsahu zamieťa. Odporca v odvolaní okrem iného namietal, že krajský súd si v podstate osvojil dikciu znenia návrhu navrhovateľa a vo svojom odôvodnení rozsudok nereagoval na podstatné námietky a vyjadrenia odporcu, pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé ako dospel k záveru o zákonnosti a správnoti napadnutého rozsudku a akým spôsobom a právnymi úvahami sa vysporiadal s tvrdeniami odporcu. Podľa názoru odporcu krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu

veci, navyše rozhodnutie prvostupňového súdu je pre nedostatočné odôvodnenie nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta a § 221 ods. 2 O.s.p..

Zákonnodarca systematicky začlenil konanie súdu podľa právnej úpravy ustanovenej v § 250zfa do siedmej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej ako osobitné konania. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd konajúci o návrhu prokurátora podľa § 250zfa O.s.p. správne postupoval v predmetnom konaní v zmysle právnej úpravy ustanovenej v prvej a druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúce všeobecné ustanovenia o správnom súdnictve a rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o vyslovení nesúladu napadnutých článkov Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Žilina č. 3/2011 zo dňa 30.05.2011, v znení Všeobecne záväzného nariadenia č. 14/2012 zo dňa 18.06.2012 o chove, vodení a držaní psov na území Mesta Žilina s príslušnými ustanoveniami zákona č. 369/1990 Zb., č. 282/2002 Z.z. a č. 39/2007 Z.z.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil súlad napadnutého všeobecne záväzného nariadenia odporcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvého stupňa v danej veci neriadil vyššie citovaným zákonným ustanovením. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zopakoval len dôvody navrhovateľa uvedené v návrhu na vyslovení nesúladu bez akéhokoľvek svojho právneho posúdenia. Ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje vyjadrenie odporcu a jeho námietky k danej veci z Vyjadrenia odporcu k návrhu, doručeného krajskému súdu dňa 14.07.2014, a to ako sa s nimi krajský súd vysporiadal.

Súd pri rozhodovaní musí venovať pozornosť dôvodom uvedeným v návrhu ako aj námietkam ďalších účastníkov konania. Procesnému právu účastníka konania vznášať v konaní námietky a vyjadrovať sa k námietkam protistrany zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu, resp. v danej veci predložené všeobecne záväznú nariadenie v rozsahu námietok oboch strán, o vznesených námietkach účastníkov konania rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťažuje svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov, ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Výplýva to z potreby transparentnosti výkonu spravodlivosti a súvisí

s právom účastníka prednášať návrhy aj argumenty a s tým, aby na ne dostal aj odpoveď. Odôvodnenie rozhodnutia je tiež zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a je predpokladom prípadného účinného uplatňovania práva na podanie opravného prostriedku a preskúmania súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní. Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vyporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odôvodnenie má totiž predovšetkým presvedčiť účastníkov konania, že rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov a nebolo svojvoľné.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru musia sudy svoje rozhodnutia odôvodniť; tento záväzok nemôže byť chápaný tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument (pozri Van Hurk v. Holandsko, 1994), a preto rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu (pozri Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko, 1994).

V predmetnej veci však v odôvodnení rozsudku krajského súdu nie sú vôbec uvedené námietky protistrany - odporcu a z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je vôbec zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s protinámietkami a argumentmi odporcu a prečo súhlasil s argumentmi navrhovateľa. Krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku iba prevzal a zopakoval dôvody navrhovateľa bez akéhokoľvek náznaku vlastných úvah pri hodnotení námietok a vyjadrenia odporcu. Rozsudok krajského súdu je takto podľa názoru odvolacieho súdu pre absenciu odôvodnenia nepresvedčivý, arbitrárny a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu dôsledne sa vysporiadať so všetkými podstatnými námietkami a tvrdeniami účastníkov konania, znova o návrhu rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.